

לקוּטִים וספורים נפלאים

תזריע מצורע

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (יב, ג)

מעשה שהיה באחד ממלכי אומות העולם פנה לר' תנחום ואמר לו: "הבה ונהיה עמי ועמך לעם אחד", השיב לו ר' תנחום: טוב ויפה! אך אנו היהודים הננו נימולים ועל כן לא נוכל להיות כמוכם הגויים, המולו אפוא אתם, ותהיה כמונו, היהודים. ירד המלך לסוף כוונתו של ר' תנחום והבין את הפיקחות שבתשובתו.

אמר לו: אכן, ניצחתני בדברך, ואולם, על פי החוק מי שמנצח את המלך מושלך הישר אל גוב האריות.

מיד קרא למשרתיו והללו השליכו את היהודי אל הגוב. וראו זה פלא: האריות ניצבו ליד ר' תנחום, הביטו בו אך לא נגעו בו לרעה.

באותו מעמד נכח מומר אחד, והלה התרעם על הנס שארע ליהודי.

בזעמו הרב פנה אל המלך ואמר לו: נראה שאין האריות רעבים עתה, ועל כן לא נגעו ביהודי, הבה נערוך ניסיון וניווכח אם רעבים האריות אם לאו.

הסכים המלך וקרא למשרתיו, השליכו אל הגוב את האדם הזה, ציווה בהצביעו על המומר. המומר הושלך לגוב האריות, ובאחת התנפלו עליו האריות ואכלו את בשרו לתאבון...

(על פי מסכת סנהדרין דף לט)

"וביום השמיני ימול בשר ערלתו" (יב, ג)

ביום - אפילו בשבת (שבת קלב, א)

יש לי הצעה מפתה לכבוד הרב - פנה צעיר "משכיל" ברוסיה שלפני מאה שנה, לרב העיר: זמן תפילת שחרית בשבת בבוקר, הוא בשעה שבע וחצי, שעה מוקדמת מאוד עבור צעירי העיירה, אם יידחה זמן התפילה לרבע לתשע - אנו הצעירים נוכל להתפלל איתכם, ואבותינו ישמחו בכך.

אמור נא לי - פנה הרב בשאלה שלא ממין העניין, הנסעת מימך ברכבת?

בוודאי, השיב הצעיר שלא הבין את ההקשר.

הרב המשיך: מה דעתך לפנות להנהלת הרכבת במכתב מנומק, בו תבהיר להם שלא ייתכן שהרכבת תצא בדיוק

על פי השעה שנקבעה

בלוח הזמנים, על הדקה,

הן כה רבים אלו שעוד

חצי דקה תעזור להם

להספיק את הרכבת ולא

להיתקע בתחנה למשך

שעה עד לרכבת הבאה.

המשכיל גיחך, אין לדבר

סוף, רבי, תמיד יהיו

מאחרים שידרשו לאחר

את הזמן עוד ועוד

והרכבת לעולם לא תצא.

בתוך כדי-דיבור, קלט

הצעיר את התשובה

שגרם לו הרב לענות

לעצמו, ובבושת פנים ירד

מהצעתו ה'גאונית'...

"והיה בעור בשרו לנגע

צרעת" (יג, ב)

על שבעה דברים נגעים באים, על לשון הרע... (ערכין טו) אל ביתו של החפץ חיים הגיע פעם רב אחד, כדי להתייעץ עמו לגבי שתי הצעות רבנות שקיבל.

בקהילה אחת יש אמנם רק מעט תושבים, אולם אנשיה הם אנשי מידות טובות ותרומיות, ואילו בקהילה השנייה

שהיא גדולה במנין, יש רבים שמדותיהם אינן ישרות ומעשיהם אינם רצויים.

וסופו להתפוצץ..... בום!

בתקופה מסוימת בחייו, התמודד רבי שאול אוריק'ער עם מועקה גדולה שרבעה על לבו.

כלנו מכירים את ההרגשה הזו. בדרך כלל היא נובעת מבעיה כלשהי שאנחנו מנסים לפתור ולא מצליחים.

אנחנו מנסים שוב - ושום דבר לא זו, הבעיה רק הולכת וגדלה, ומכבידה על הלב - עד שברגע מסוים אנחנו מרגישים שזהו, הגענו לקצה, עוד רגע - ואנחנו מתפוצצים.

זה בדיוק מה שהוא הרגיש באותם רגעים. הלב שלו לא היה מסוגל להכיל את המועקה - והוא נכנס לחדרו של אביו, רבי הערש אוריק'ער, בגניחת כאב: "טאטע, אני לא יכול יותר! עוד רגע - ואני מתפוצץ!"

הוא צפה לשמע את אביו מנחם אותו, אולי מרגיע אותו, או אפילו מוצא לו פתרון יצירתי לבעיה הגדולה.

אבל לתשובה הזו, הוא לא צפה, "נו, אדרבה", אמר לו רבי הערש, "אולי באמת הגיע הזמן שתתפוצץ כבר?"

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל

כ"ו בניסן תשע"ז

לשמע הדברים, קם החפץ חיים" בזעף מהשלחן ואמר: אמרו לו אותם אנשים מנוסים, כי בסמיכות מקום לאותה עיר ישנם בורות ומהמורות רבים, ויש לו ללכת מסביב בזהירות כדי שלא ליפול בתוכם. אמר להם האיש: מדוע עלי ללכת סחור סחור, והרי יכול אני לקשור את עיני במטפחת, כך שלא אראה את הבורות ואוכל להמשיך בדרכי? לענו לו האנשים ואמרו: מה בצע אם תכסה את עיניך ולא תראה את הבורות שלמרגלותיך, הרי תיפול בהם בין אם תראה אותם ובין אם לא?

"והיה בעור בשרו לנגע צרעת" (יג, ב)

סוחר גדול מוורשה הגיע פעם אל החפץ חיים, וביקש לרכוש ממנו את כל ספריו. הציג החפץ חיים לפניו את ספריו, אולם העשיר הותיר על השולחן את ספרו על שמירת הלשון וביקש לרכוש רק את שאר הספרים.

תמה החפץ חיים והעשיר הסביר: "סוחר גדול אני, ולרגל עסקי מרבה אני לשוחח עם הבריות, ולעתים באים הדברים לידי לשון הרע.

מכיוון שאיני רואה דרך כיצד אוכל לטפל בעסקים בלי לדבר לשון הרע, מעדיף אני שלא לרכוש את הספר ולא ללמוד בו, כדי שאהיה שוגג ולא מזיד.

השיב לו החפץ חיים במשל: מעשה באדם אחד שזקוק היה להגיע לעיר רחוקה אחת, ולפני שיצא לדרכו התייעץ עם בעלי נסיון שמכירים את כל השבילים והדרכים המובילים אל העיר, ויבקש מהם הכוונה כיצד להגיע לשם בדרך בטוחה ונכונה.

כלנו מתמודדים לפעמים עם ההרגשה הזו, שעוד רגע - ואנחנו פשוט מתפוצצים.

לפעמים זה נובע ממישהו בסביבה שלי שלא מתנהג כמו שאני מצפה ממנו.

בתחלה אני שותק, נושף שפתיים, מתאפק ובולע, אבל הוא ממשיך בהתנהגות הזו.

ואני, כמה אני יכול לבלע? לפעמים זה מגיע למצב שאני פשוט עומד ל-ה-ת-פ-ו-י-צ-י-מ ממנו!

לפעמים זה דווקא לא קשור לאנשים אחרים, אלא למצב שלי, בעיה כלשהי, התמודדות, כשלון כלשהו, שאני מנסה בתחלה להתעלם ממנו, מנסה לחיות אותו, לבלע את הכאב, להמתין בסבלנות עד לישועה.

אבל אז מגיעים רגעים - שאינני יכול יותר, רגעים בהם התחושה היא ש-כלו כל הקצין, עוד רגע - ואני מתפוצץ!

ואני לא רוצה להתפוצץ. אנחנו מאוד פחדים להתפוצץ. אבל כאן מגיע רבי הערש אוריקער, ומטיל ספק על החשש הזה: למה, בעצם, לא להתפוצץ? מה כל כך רע בלהתפוצץ?

הפרי הארץ בפרשת קרח שואל שאלה, שלכאורה לא קשורה לעבודת השם, זו נראית כמו שאלה באגרונומיה: כשאנחנו רואים עץ שמלבלב ומוציא פרות מתוקים - מה גרם לו לצמח כאן במקום?

האם זה הגרעין? ברור שלא. הגרעין בפני עצמו, הרי לא יכול לצמח. עבדה, אם נניח גרעין בתוך מגרה - הוא לעולם לא יצמח לאילן עבות...

אולי האדמה? גם לא יתכן, כי אם האדמה היא הספור - למה העץ צומח דווקא כאן ולא בשטח אחר? למה כאן צומח עץ אשכוליות - ובמקום אחר אילן של אבוקדו?

אלא מה, מדבר בשלוב בין האדמה לגרעין? גם זו לא תשובה הגיונית, כי כלנו יודעים שהגרעין, כל עוד הוא קיים - לא יכול להצמיח. הוא חייב להרקב, להעלים מהשטח - ורק אז יכול העץ לצמח.

אז מה, בעצם, גורם לאילן לצאת לאויר העולם? אומר הפרי הארץ: האמת היא, שזה קשור לאדמה. כשהקדוש ברוך הוא ברא את העולם, הוא הכניס בתוך האדמה כוח אלוקי מאוד עצמתי, שיכול לברא כמעט יש מאין.

הכוח הזה אחראי על הצמיחה בעולם, אבל יש בעיה: דווקא בגלל שמדבר בכח עצמתי ואינסופי כזה - הוא לא יכול להצטמצם לתוך צמח מסוים. זה הרי כוח שמכיל את הכל!

כשאנחנו נוצצים גרעין בתוך האדמה, הגרעין עצמו אמנם נרקב, אבל בתוך האדמה נשאר 'קוד' כלשהו, סוג של די.אן.אי. שמאפשר לכוח האלוקי לפרץ דרכו, ולהצמיח עץ - לפי הקוד המסוים הזה... אבל כדי שזה יקרה, כדי שהכוח האלוקי יוכל לפרץ החוצה - הגרעין חייב להרקב!

כל עוד הגרעין יתעקש להשאיר חזק, איתן, עם קלפה חסנה, כל עוד הוא לא יהיה מוכן לשחרר את עצמו למען הצמיחה - זה פשוט לא יקרה. הוא אמנם ישאר גרעין חזק, אבל הפוטנציאל האלוקי שגלום כאן - הוא מפספס.

הקוד הגנטי של הגרעין - קיים. הכוח האלוקי האינסופי - גם הוא קיים. אבל שום דבר לא יקרה אם הגרעין ישאר בשלו.

עיר ישנם בורות ומהמורות רבים, ויש לו ללכת מסביב בזהירות כדי שלא ליפול בתוכם. אמר להם האיש: מדוע עלי ללכת סחור סחור, והרי יכול אני לקשור את עיני במטפחת, כך שלא אראה את הבורות ואוכל להמשיך בדרכי? לענו לו האנשים ואמרו: מה בצע אם תכסה את עיניך ולא תראה את הבורות שלמרגלותיך, הרי תיפול בהם בין אם תראה אותם ובין אם לא?

סיים החפץ חיים את המשל ואמר: "אף אתה מתנהג כאותו פתי, אם תעצום את עיניך שלא לראות את ההלכות והאסורים של לשון הרע, לא יציל הדבר אותך מלהיכשל בה, אלא אדרבה, עליך ללמוד ולדעת את ההלכות, וכבר מובטחים אנו שהבא לטהר מסייעים אותו, ואין הקב"ה דורש מהאדם דבר שהוא לא יכול לעשותו, ואם הוא ציווה אותנו להישמר מלשון הרע, משמע שיכול האדם לקיים דבר זה אפילו אם הוא סוחר גדול כמון.

(תנועת המוסר)

"וראה הכהן את הנגע" (יג, ג)

מסופר, על רופא מפורסם במיוחד, שהיה מפורסם על מעשי החסד והצדקה שלו, אך גם בגאווה ושחצנות.

יום אחד, תוך כדי נסיעה במכונית, הבחין הרופא ברב העיריה כשהוא הולך

לעי"נ האשה החשובה

מרת צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר שיחי' יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

אתה עושה את כל הדברים הטובים שאני עושה?

לא, התכוונתי לומר שגם אני נוהג כך: מספר על מעשי הטובים, ואילו את חסרונותי אני מצניע! הבעל שם טוב הק', לימד אותנו כי הזולת הוא כמו מראה - אם אנו מבחינים בחסרונות מסויימים הקיימים בו, הרי זה משום שחסרונות אלו נמצאים בנו.

חשוב להסיק את הלקח מן התלמוד ומן הסיפור: אנו נוטים לראות את חסרונות הזולת ולא את חסרונותינו אנו, אלא את מעלותינו! העולם כולו הוא כמו מראה, והוא נועד לתת לנו כלי לדעת כיצד לעבוד על עצמנו ועל אישיותנו.

כשאנו נדע זאת, יהיה לנו קל יותר להבין את חסרונות הזולת ולשפר את אישיותנו. ובכך מסביר הבעש"ט הק' את המשנה "כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו" (משניות נגעים ב, ה) "כל הנגעים אדם רואה חוץ" - כל הדברים הרעים שהאדם רואה אצל השני, בחוץ - "מנגעי עצמו", הוא עצמו לקוי בנגעים אלו.

"וראה הכהן את הנגע... נגע צרעת הוא" (יג, ג)

אמרו חז"ל במסכת ערכין (דף ט"ז), כי הצרעת באה על חטא לשון הרע.

פעם אחת אמר ה"חפץ חיים" לשומעיו: צאו

לכן, בכל תקופת הזריעה, יוצא בעל הפרדס לשטח, מציף את האדמה במים, שופך כמויות של זבל ודשן, הכל - כדי שהגרעין ירקב, הכל - כדי שהקלפה שלו תתפצח והכוח האלוקי הטמון באדמה יוכל סוף סוף לפרץ החוצה, והעולם כלו יוכל להנות משזיפים עסיסיים...

משום מה אנחנו חושבים, שנדרש מאתנו להשאר חזקים, אז אנחנו מנסים כל הזמן לשמר על המעטה העצמתי שלנו, להיות חזקים, לשדר עצמה, להיות חסינים.

אבל זה ממש לא נכון! לא דורשים מאתנו להשאר חזקים, דורשים מאתנו לקלף סוף סוף את השכבה החיצונית הזו שמונעת מהאור האלוקי לפרץ בתוכנו, ולנשמה שלנו להגיע לתכלית שלה...

אנחנו פוחדים מכאב, כי אנחנו מזהים אותו כהפרעה. הכאב מפריע לנו לשלט. כשאנחנו לא יודעים מה יהיה - אנחנו לא שולטים. כשאנחנו נכשלים - אנחנו לא שולטים. הספקות, הבלבולים, חסר האונים - כל אלה משבשים לנו את השליטה, ובתגובה אנחנו מנסים לפתור אותם, להסיר אותם מצינו.

לפעמים זה אכן מצליח, והבעיות נעלמות, אבל לפעמים - לפעמים הריבונו של עולם אומר לה: יהודי יקר, אין מה לעשות. אתה צריך להתפוצץ! אתה צריך לאפשר סוף סוף לכוח האלוקי החדש להתגלות בתוכך! וכל עוד אתה שולט - האור הזה לא יכול לצאת!

באותם רגעים שמגלגלים את משת החולה לחדר הנתוח, לפני נתוח לב פתוח, אותו חולה נתון במצב אנוש, הלב שלו כמעט עוצר מלפעם, העורקים שלו סתומים, מחזור הדם לא יכול להמשיך, כמה שעות כאלה, והוא נאלץ להפרד מארץ החיים. והנה, לא חולפות כמה שעות של נתוח - והוא יוצא כמו אדם חדש! לב נקי לגמרי, עורקים פתוחים, דם זורם בלי הפרעות. מה הוא עשה כדי שזה יקרה? שום דבר. הוא רק אפשר לעצמו לקבל את זריקת ההרדמה.

כל מה שמבקשים ממנו זה, שחרר שליטה מעצמך לכמה שעות, תן לנו לעבד! אנחנו, הרופאים, כבר נפתח, ננקה, נחטא, נתפר, נסדר הכל. אתה? רק צריך לשחרר שליטה! יש אנשים שכמובן חוששים מהרדמה, הם מעדיפים להשאר בשליטה על החיים, אבל השליטה הזו - היא מונעת מהם את הדבר הכי חשוב! את החיים שלהם, את הבריאות לעוד עשרות שנים קדימה!

אומר הפרי הארץ: כל מה שמבקשים ממך ברגעים של כאב או בלבול, זה לשחרר את השליטה מעצמך, לותר על התחושה שאתה שולט, להבין שאתה לא מסגל - ולאפשר לרבונו של עולם לשלט בק!

בדרך כלל, כשאדם חווה רגע של קשי - הוא יעשה הכל כדי לא לפגש את עצמו בתוך הקשי הזה. הוא יזרק את האשמה על אחרים, הוא יתעלם מהכאב, יתפחש למצב, העקר לא לעמד מול החלקים הלא נעימים של הנפש שלו, שצפים באותם רגעים...

הוא לא מסגל לעמד מול המסקנות הבלתי נמנעות באותם רגעים: שהוא יותר חלש ממה שהוא חשב, שהוא לא מסגל להביל, שדברים קטנים מצליחים לשגע אותו, שהוא לא יודע להכיל אכזבות. האדם יעשה הכל כדי לברוח מהמסקנות האלה!

ברגל.

הרופא הציע לרוב להסיע אותו למחוז חפצו.

בדרך, החל הרופא להתפאר במעשיו.

היודע אתה, כבוד הרב, מגיעים אליי פציינטים רבים שלא יכולים לשלם לי אך תמיד אני מקבל אותם. אני נותן להם טיפול זהה לטיפול שמקבלים הפציינטים המשלמים במיטב כספם.

גם אני נוהג כך - השיב הרב ללא התפעלות.

הרופא תיאר לעצמו שהרב מתכוון לייעוץ שהוא מעניק ל"פציינטים" הרוחניים שלו, ללא תשלום.

בנוסף לכך - המשיך הרופא - כאשר מטופלים לא יכולים לרכוש תרופות, אני מעניק להם את התרופות בחינם.

גם אני נוהג כך - הגיב שוב הרב.

אולי הרב מעניק גם עזרה גשמית לפונים אליו - חשב הרופא לעצמו.

לפעמים המטופלים זקוקים לסיוע גם אחרי הטיפול, וגם אותו אני נותן להם - למרות שאני עסוק מאוד.

גם אני נוהג כך.... וכך המשיכה השיחה: הרופא מתפאר במעשיו הטובים, והרב אומר שוב ושוב גם אני נוהג כך.

בסופו של דבר לא יכל הרופא להתאפק ושאל: אינני מבין, אינך רופא, ואין לך מטופלים - האם גם

לעי"נ האשה החשובה

מרת מרים יוכבד ב"ר צבי ליבוביץ ע"ה

כ"א מר חשון תשפ"א

וראו כמה איום ונורא כוחה של הרכילות!

מגאוותו כתולעת וכאזוב.

דבר זה אתם למדים מן הדואר. רוצה אדם לשגר מכתב לחברו, עליו להכין מעטפה ולרשום עליה את שמו של חברו ושם משפחתו וכתובתו המדויקת, שם העיר ושם המדינה, אחרי כן עליו להדביק בול, והיה, אם טעה בכתובת או בשם או במחירו של הבול, העברתו של המכתב מתעכבת.

ואפילו אם לא טעה ועשה הכל כשורה, עדיין אין הוא יכול להיות בטוח שהמכתב בוודאי יגיע, שהרי הרבה מכתבים אובדים בדרך...

מחמת מורכבות הענין העמידה הממשלה משרד מיוחד האחראי על העברת המכתבים, משרד הדואר, ובו עובדים עשרות פקידים, מכונות ומרכבות עומדות לרשותם.

היפוך הדברים הוא ברכילות אמר ה"חפץ חיים" אם נכשלת ודברת דבר רע על פלוני, אף על פי שלא הזכרת שמו אלא ברמז, ולא הזכרת את מקום מגוריו ולא את שם עירו, ולא שילמת לאיש דמי העברה ואין מי שממונה על כך במיוחד, אף על פי כן אתה יכול להיות בטוח שהדברים הרעים שאמרת על פלוני סופם להגיע לאוזניו של פלוני!

זוהי כוחה של רכילות...

"וציווה הכהן ולקח למיטהר... ועץ ארז ושני תולעת ואזוב" (יד, ד)

מפרש רש"י: ישפיל עצמו

אבל האמת היא, שהדרך היחידה להגיע ל'אין', לאין סוף - היא רק באמצעות ה'אני'! רק בשאני מגלה בכל כאב - איך אני קשור לזה... מה הכאב מלמד אותי על עצמי? או, כשמדבר בהתנהגות של אדם אחר שמפריעה לי: איך זה קשור אלי? מה הריבונו של עולם מצפה ממני שאעשה כדי שזה יפסיק להפריע לי?

רק הכנעה למה שהשם רוצה, רק שפלות, הכרת החלקים החלשים בנפש, רק הם מביאים אותנו לחבור לשם! הריבונו של עולם מדבר אתנו דרך הכאבים האלה. הוא אומר לנו, תאפשרו לעצמכם להתפוצץ, לותר על העמדה הנוחה שלכם, על העצמה המדמיינת שלכם - ותגלו אותי! אתה יכול להמשיך לכעס על השני, ובצדק, אתה יכול להשאר חזק מול ההתמודדות, אבל איך תגלה אותי שם? יש כאן חידוש עצום: בדרך כלל, גם כשאנחנו מדברים בשפה של אמונה, אנחנו רואים בכאב 'בעיה' - ועוסקים בלמצא פתרון לאותה בעיה.

נתקענו בפקק בדרך לפגישה עסקית חשובה? נשלף מטבע לצדקה, נגיד כמה פעמים 'מזמור לתודה' - והנה, אפשר להמשיך.

אומר הפרי הארץ: הכל טוב ויפה - אבל בעצמך לא נגעת! המשכת הלאה, פתרת את הבעיות, אבל מה עם העקר? מה עם הנפש שלך? מה עם הכוח האלוקי שטמון בך? הפקק הזה, הרי חושף בפניו חלקים לא נעימים! הוא מגלה לך: כמה אתה לחוץ משטויות, כמה אתה תולה תקוות בפגישות עם בני אדם במקום בבורא שמלווה אותי תמיד, כמה אתה לא מסוגל לשחרר שליטה, כמה אתה לא מסוגל להתמתין בסבלנות, ובכלל, כמה אתה חסר יכולת לשלט באמת על סדר היום שלך...

במקום לחפש לברח מהפקק - נצל את זה להסיר את הקלפה מעצמך! נצל את זה ל'התפוצצות קלה' - שתחבר אותך לרבונו של עולם!

אותו הדבר מול התנהגות מאכזבת של אנשים סביבנו: אנחנו יכולים לראות כאן בעיה - שצריך לפתור. הוא לא ממלא את תפקידו? נגש אליו, נגער בו, נטלטל אותו קצת - עד שהוא יבין ויחזור למשבצת שלו...

אבל איפה אנחנו בספור? אולי הקדוש ברוך הוא מפגיש אותנו עם המצב הזה, כדי שנקום אנחנו ונעשה מעשה? וזה מה שמלמד אותנו רבי הערש אוריקער, תלמידו של הפרי הארץ: אתה חושש להתפוצץ? למה?! מה יקרה אם תתפוצץ? הנשמה - היא הרי לא יכולה להתפוצץ. היא אינסופית, חלק אלוהי ממעל! הגוף? אפילו הוא ככל הנראה לא יתפוצץ לרסיסים מהתנהגות מאכזבת או ממועקות שרובצות על הלב.

אלא מה? מה יתפוצץ? הגאון שלך - היא זו שמתפוצצת. ההרגשה שאתה שולט - היא זו שמתפוצצת. המחשבה הזו שהכל חייב להיות כמו שאני חושב - היא זו שמתפוצצת.

נו, אדרבה, תן לזה לקרות! תגלה את ה'אני' שלך, תגלה את ה'אין' שלך - ותן לאין סוף להתגלות בך!

(נקודות של אור - ספינקא)

אמר הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיצ'וב, אילולא דיברו הספרים הקדושים על גאוה, לא היה אפשר להאמין שכן אדם, קרוץ מחומר, היום חי ומחר מת, יוכל להתגאות.

"ואם דל הוא ואין ידו משגת" (יד, כא)

חסידיו של השרף רבי אורי מסטרליסק, היו עובדי ה' נלהבים ולא שתו לבם לעניים המרוד. כל רצונם היה רק להתעלות בעבודת ה' והשליכו מעליהם את הבלי העולם הזה.

פעם התאוננה הרבנית ואמר לבעלה רבי אורי: "מפני מה אין אתה דואג לחסידך שקרנם תגבה וישעו המחפירה?"

אמר לה הרבי: "מה אעשה, ואין הם חפצים כלל בהרחבה ועשירות, ואינם רוצים לכל בניסיון העושר", והוסיף: "מחר יהיה האות הזה ואוכיח בחוש שכן הוא הדבר".

למחרת בשעת התפלה, כשהגיע רבי אורי לתיבות 'העשר והכבוד מלפניך... ובידך כח וגבורה ובידך לגדל ולחזק לכל' שבפסוקי דזמרה, הרים את כנפיו בגדו והלך לכל חסידיו ורמז להם שמי שחפץ בממון ישים ידו על כנף בגדו, ויזכה מן השמים לעושר גדול, אך אף אחד מן החסידים לא הושיט את ידו...